

รวมคำบรรยาย

ภาคสอง สมัยที่ ๗๕ ปีการศึกษา ๒๕๖๕ เล่มที่ ๘

บทบรรณาธิการ

คำถาม การรับฟังสื่อภาพและเสียงคำให้การของพยานที่เป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี เสมือนหนึ่งเป็นคำเบิกความของพยานในชั้นพิจารณา หากพยานมาศาลในวันนัดสืบพยานโจทก์ประกอบคำรับสารภาพของจำเลยแต่โจทก์มิได้นำเข้าเบิกความศาลจะรับฟังสื่อภาพและเสียงของพยาน ได้หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๔๑๖/๒๕๖๕

แม้ผู้เสียหายที่ ๑ ให้การต่อพนักงานสอบสวนโดยมีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์และพนักงานอัยการเข้าร่วมอยู่ด้วยในการถามปากคำตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๓ ทวิ แต่การที่จะรับฟังสื่อภาพและเสียงคำให้การชั้นสอบสวนของผู้เสียหายที่ ๑ เสมือนหนึ่งเป็นคำเบิกความของพยานในชั้นพิจารณาจะต้องเป็นกรณีที่มิได้ตัวพยานมาเบิกความต่อศาลเพราะมีเหตุจำเป็นอย่างยิ่งตามมาตรา ๑๗๒ ตี ๑ วรรคท้าย ด้วย เมื่อผู้เสียหายที่ ๑ มาศาลในวันนัดสืบพยานโจทก์ประกอบคำให้การรับสารภาพของจำเลย แต่โจทก์มิได้นำตัวผู้เสียหายที่ ๑ เข้าเบิกความจึงไม่ต้องด้วยข้อยกเว้นดังกล่าว ศาลไม่อาจรับฟังสื่อภาพและเสียงคำให้การชั้นสอบสวนของผู้เสียหายที่ ๑ เสมือนหนึ่งเป็นคำเบิกความในชั้นพิจารณาได้

พันตำรวจโท อ. ทำบันทึกคำให้การของผู้เสียหายที่ ๑ ไว้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๓ ทวิ วรรคสี่ โดยชอบแล้ว แม้บันทึกคำให้การของผู้เสียหายที่ ๑ ถือว่าเป็นพยานบอกเล่าอันต้องห้ามมิให้รับฟัง แต่ก็มีข้อยกเว้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖/๓ วรรคสอง (๑) ประกอบมาตรา ๒๒๗/๑ โดยรับฟังประกอบกับคำเบิกความของพันตำรวจโท อ. และบันทึกคำให้การชั้นสอบสวนของเด็กหญิง ส. และเด็กหญิง ร. ซึ่งจำเลยแถลงรับข้อเท็จจริงดังกล่าวในวันนัดพร้อมเพื่อตรวจพยานหลักฐานแล้วอีกทั้งยังมีของกลางเป็นโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้เสียหายที่ ๑ ซึ่งมีบันทึกการสนทนาระหว่างจำเลยกับผู้เสียหายที่ ๑ ผ่านแอปพลิเคชันเฟซบุ๊กเป็นเหตุให้ศาลอุทธรณ์ภาค ๕ วินิจฉัยว่าพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบประกอบคำให้การรับสารภาพของจำเลยดังกล่าวฟังได้เป็นที่พอใจแก่ศาลว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้อง แต่จำเลยกลับมิได้ฎีกาโต้แย้งคำวินิจฉัย

ดังกล่าวว่าไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖/๓
วรรคสอง (๑) และมาตรา ๒๒๗/๑ อย่างไร คดีรับฟังได้ว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้อง

คำถาม กรณีศาลที่มีอำนาจในการบังคับคดีตั้งให้ศาลอื่นบังคับคดีแทน การยื่น
คำร้องขอให้เพิกถอนการขายทอดตลาด จะยื่นคำร้องต่อศาลที่ได้พิจารณาและชี้ขาดตัดสินคดี
ในชั้นต้น ได้หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๗๗๔/๒๕๖๕

หลังจากศาลชั้นต้นมีคำพิพากษา จำเลยไม่ชำระหนี้ ผู้ร้องซึ่งเป็นโจทก์คดีนี้ยื่น
คำขอออกหมายตั้งเจ้าพนักงานบังคับคดีต่อศาลชั้นต้น ศาลชั้นต้นมีคำสั่งออกหมายตั้ง
เจ้าพนักงานบังคับคดีตามขอ ผู้แทนโจทก์คดีนี้ขอให้เจ้าพนักงานบังคับคดียึดที่ดินโฉนดเลขที่
๒๕๒๔๐๓ เจ้าพนักงานบังคับคดี สำนักงานบังคับคดีจังหวัดขอนแก่นยึดที่ดินพร้อม
สิ่งปลูกสร้างดังกล่าวแทนเจ้าพนักงานบังคับคดี สำนักงานบังคับคดีจังหวัดกาฬสินธุ์
ซึ่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๗ (๒) บัญญัติว่า “คำฟ้องหรือ
คำร้องขอที่เสนอเกี่ยวเนื่องกับการบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลซึ่งคำฟ้องหรือ
คำร้องขอนั้นต้องมีคำวินิจฉัยของศาลก่อนที่การบังคับคดีจะได้ดำเนินไปได้โดยครบถ้วน
และถูกต้องนั้นให้เสนอต่อศาลที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๗๑” และมาตรา ๒๗๑ บัญญัติให้
ศาลที่มีอำนาจในการบังคับคดีซึ่งมีอำนาจกำหนดวิธีการบังคับคดีตามมาตรา ๒๗๖ และมี
อำนาจทำคำวินิจฉัยชี้ขาดหรือทำคำสั่งในเรื่องใด ๆ อันเกี่ยวข้องกับการบังคับคดีตามคำพิพากษา
หรือคำสั่ง คือศาลที่ได้พิจารณาและชี้ขาดตัดสินคดีในชั้นต้น ดังนี้ เมื่อศาลที่ได้พิจารณา
และชี้ขาดตัดสินคดีในชั้นต้นรวมทั้งมีอำนาจบังคับคดีและออกหมายตั้งเจ้าพนักงาน
บังคับคดียึดที่ดินโฉนดเลขที่ ๒๕๒๔๐๓ พร้อมสิ่งปลูกสร้างออกขายทอดตลาด คือศาลชั้นต้น
ผู้ร้องจึงมีอำนาจยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนการขายทอดตลาดต่อศาลชั้นต้น

คำถาม คำฟ้องระบุชื่อจำเลยที่ ๓ เป็นคู่ความในคดี เนื้อหาในคำบรรยายฟ้อง
กล่าวว่าจำเลยที่ ๓ เป็นผู้ค้ำประกันหนี้ของจำเลยที่ ๑ และต่อมาจำเลยที่ ๑ ผิดนัด จำเลย
ที่ ๒ กับที่ ๓ ผู้ค้ำประกันต้องรับผิดชอบ มีการส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องแก่จำเลยที่ ๓

แต่คำขอย้ายคำฟ้องมิได้กล่าวถึงจำเลยที่ ๓ ศาลจะพิพากษาให้จำเลยที่ ๓ รับผิดชอบโจทก์
ได้หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๒๓๗/๒๕๖๕

โจทก์เสนอคำฟ้องโดยระบุชื่อจำเลยที่ ๓ เป็นคู่ความในคดี ทั้งเนื้อหาใน
คำบรรยายฟ้องของโจทก์ที่กล่าวว่า จำเลยที่ ๓ เข้าผูกพันตนเป็นผู้ค้ำประกันหนี้ของ
จำเลยที่ ๑ ผู้เช่าซื้อ หากจำเลยที่ ๑ ประพฤติผิดเงื่อนไขการชำระหนี้ตามสัญญา จำเลย
ที่ ๓ ยอมรับผิดชอบโจทก์ ต่อมาเมื่อจำเลยที่ ๑ ผิดนัดชำระหนี้ ย่อมเป็นผลให้จำเลย
ที่ ๑ ผู้เช่าซื้อ และจำเลยที่ ๒ กับที่ ๓ ผู้ค้ำประกันต้องรับผิดชอบชำระหนี้ค่าขาดราคา
และค่าขาดประโยชน์แก่โจทก์ นับเป็นคำฟ้องที่เสนอต่อศาลโดยแสดงชัดแจ้งซึ่งสภาพ
แห่งข้อหาและข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาที่โจทก์มุ่งหมายให้จำเลยที่ ๓ รับผิด
ต่อโจทก์ เช่นเดียวกับจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ซึ่งถูกฟ้องมาด้วยกัน ส่วนการที่คำขอบังคับ
ย้ายคำฟ้องโจทก์มิได้กล่าวถึงจำเลยที่ ๓ ไว้ โดยระบุเพียงว่า หากจำเลยที่ ๑
ไม่ชำระหนี้ให้จำเลยที่ ๒ ชำระแทน คงเป็นที่เข้าใจให้พออนุมานได้ว่าเป็นข้อผิดหลง
หรือข้อผิดพลาดอันเนื่องมาจากการพิมพ์คำฟ้องเท่านั้นเอง หาใช่โจทก์ไม่ประสงค์ให้
จำเลยที่ ๓ ต้องรับผิดชอบโจทก์แต่ประการใด ประกอบกับภายหลังจากศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับ
คำฟ้องของโจทก์ โจทก์ดำเนินการส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องให้จำเลยที่ ๓ ด้วย
แสดงว่าโจทก์ต้องการบังคับจำเลยที่ ๓ ให้รับผิดชอบโจทก์ตามฟ้องเช่นเดียวกับจำเลยที่ ๑
และที่ ๒ กรณีมิใช่เรื่องที่โจทก์มิได้ฟ้องจำเลยที่ ๓ อันจะห้ามมิให้ศาลพิพากษาให้จำเลย
ที่ ๓ รับผิดชอบโจทก์ เพราะเป็นการพิพากษาเกินไปกว่าหรือนอกจากที่ปรากฏในคำฟ้อง
ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๒ วรรคหนึ่ง ประกอบพระราช
บัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๗

คำถาม ต่างฝ่ายต่างฟ้องร้องซึ่งกันและกัน มีข้อเท็จจริงซึ่งเป็นประเด็นโต้เถียง
อย่างเดียวกัน คดีก่อนศาลพิพากษาคดีถึงที่สุดแล้ว คดีหลังจะเป็นการดำเนินกระบวนการ
พิจารณาซ้ำกับคดีก่อนหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๘๔๒๓/๒๕๖๓

โจทก์และจำเลยต่างเป็นโจทก์ฟ้องเรียกร้องให้อีกฝ่ายหนึ่งรับผิดชอบโดยอาศัยเงื่อนไขในข้อสัญญาการใช้น้ำประปาฉบับเดียวกัน และอ้างถึงสาเหตุอันเกิดจากความชำรุดบกพร่องของมาตรวัดน้ำเครื่องเดียวกัน เมื่อคดีทั้งสองมีข้อเท็จจริงซึ่งเป็นประเด็นโต้เถียงอย่างเดียวกันว่า มาตรวัดน้ำชำรุดหรือทำงานผิดปกติตั้งแต่เมื่อใด ซึ่งในข้อนี้ศาลอุทธรณ์ภาค ๗ วินิจฉัยแล้วว่า มาตรวัดน้ำชำรุดหรือทำงานผิดปกติในวันที่จำเลยได้เปลี่ยนมาตรวัดน้ำใหม่ให้แก่โจทก์ จึงถือว่าคดีทั้งสองมีประเด็นที่วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน และคดีก่อนศาลพิพากษาถึงที่สุดแล้ว โจทก์ย่อมไม่อาจดำเนินกระบวนการพิจารณาในประเด็นซึ่งต้องผูกพันตามคำพิพากษาในคดีก่อนนั้นให้ต้องกลับมาวินิจฉัยซ้ำในเหตุเดียวกันอีก ฟ้องโจทก์คดีนี้จึงเป็นการดำเนินกระบวนการซ้ำกับคดีก่อน ต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๔ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวข้องกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๒ (๕) ประกอบ พ.ร.บ. วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๗

นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์
บรรณาธิการ